

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 13. S. Dunstani suprema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.
A. C. 986.

§. XIII.

S. Dunstani suprema.

vit. Dunst. n. Joanne XV. in Petri Cathedra sedente
38. Sæc. V. obiit S. Dunstanus, lux Angliæ. An-
Ben. p. 682. nis vero ante obitum suum quatuor Ethelwoldum Wintoniensem Episcopum, & Episcopum Rosensem, Cantuariam ad se invisentes tenerrimo lætitiæ sensu excepit, utpote carissimos clientes, a se nutritos, eruditos & ad supremos Ecclesiæ gradus evectos. Postquam complurium dierum spatium dulcissime colloquendo transegissent, Archiepiscopus abituros extra urbis portas comitatus est; ubi vero valedicere cœpit, obortis lacrymis & singultibus verba perficere frustra conabatur. Stupentibus Episcopis & immodici mœroris causam querentibus, dixit: *Lugeo, quia scio, supremam utrique diem imminere.* Vera Archiepiscopum prædixisse utriusque fata proxime secuta docuerunt; quippe Episcopum Rosensem, vix in urbem suam regressum, subiti morbi violentia e numero vivorum delevit, Episcopum vero Wintoniensem, cum necdum ad sua pervenisset, ægritudo corripuit. Obiit prima die Augusti anno 984. Episcopatus sui vigesimo secundo, ejusque memoriam Ecclesia ea ipsa die colit. Eidem Ethel-

Sæc. V. Ben.
p. 607. 622.
Mart. I.
Aug.

Ethelwoldo complura Opera adscribebantur, quæ ætatem non tulerunt.

Sæculum X.
A. C. 988.

S. Ethelwoldo defuncto lis magna de eligendo Successore inter Clericos ob corruptos mores ex Ecclesia Wintoniensi pulsos, & Monachos iisdem subrogatos exorta est, utraque parte, e suis aliquem in Episcopum esse ordinandum, contendente. S. Dunstano ferventer oranti & a Deo postulanti, ut sibi indicaretur, quis Episcopatu Wintoniensi dignus esset, S. Andreas apparuit, præcipiens, ut Elfegum, Abbatem Bathensem, huic Sedi præficeret, & consecraret. Erat Elfegus vir magnis dotibus instructus, qui posteriore tempore Dignitatem Archiepiscopi Cantuariensis consecutus est.

vit. S. Elfeg.
3. Sæc. V.
Ben. p. 116.
Sup. Lib.
LVII. §. 30.

S. Elfegus.

In Festo Ascensionis Domini 17. Maji, anno nongentesimo octogesimo octavo, lecto Evangelio, S. Dunstanus de more ad populum dixit. Tum Missam est prosecutus, & ante Communionem solemnem Benedictionem impertitus, iterum populum exhortari, ut mentem ab his terrenis ad Cœlestia erigerent. Cumque pacis osculum dedisset, amplius, quod sciebat, silentio premere non potuit, sed cunctos rogavit, ut sui memoriam retinerent, & manifestavit, proximam esse diem, qua ex hac vita ad Deum evocaretur. Tunc vero plerisque lacrymas non tenentibus, ingens ejulatus ex-

vit. n. 42.

Hist. Eccles. Tom. XIII. Q9 ori-

Sæculum X.
A. C. 988.

oritur, & quidam Sacerdos, Algarus nomine, postea Episcopali Dignitate ornatus, significavit, vidisse se ea die mane Angelos ad Dunstanum intrantes, qui denunciaissent, proximo Sabbato ex hoc corpore esse liberandum.

Post prandium Archiepiscopus iterum ad Ecclesiam se contulit, & locum, in quo sepeliri cuperet, designavit. Ad conclave deinde ascendente, ut sumpto cibo, sicut in æstate adsueverat, so-
mnium meridianum peteret, plurimi Patrem obsequii causa deducentes e terra in aerem extolli conspexerunt. (*) Omnibus obstupescens ipse deinde in pavimen-

(*) Auctor vitæ S. Dunstani in Act. SS. Bæti. Sæc. V. p. 667. postquam S. Archiepiscopi quendam extasim retulit, adhibens figuras Rhetoricæ fingit, S. Virum in Cælo audivisse S. Dei Genitricem cecinisse in hæc verba :

Cantemus Domino, Sociæ ! cantemus honorem.

Dulcis amor Christi perfonet ore pio,
& Chorum SS. Virginum respondisse :

Primus ad ima ruit magna de luce Superbus :

Sic homo cum tumuit, primus ad ima ruit.

Unius ob meritum cuncti periere minores :

Cuncti salvantur unius ob meritum.
Sola fuit mulier, patuit qua janua leti :

Ex qua vita redit, sola fuit mulier.

vimentum rursus demissus dixit: *Vidi- Sæculum X.*
stis, quo me Deus vocet, nemo æternæ Sa- A. C. 988.
lutis spem abjiciat, qui meis vestigiis in-
sistere velit. In omnibus Dei volunta-
tem facere satagite. Non cupiatis, boni
videri, sed esse, nec timeatis mali ab ho-
minibus credi, si modo in conspectu Dei
boni sitis. Prædico vobis futurum, ut
gens Anglorum pessima & diu ab hostibus
advenis perpetiatur. At in fine miseri-
cordia Dei superabit. Dum talia loqui-
tur S. Præsul viribus se destitui sentie-
bat, tota tamen illa die & sequente Fe-
ria sexta omnes ad se venientes, patro-
cinium postulantes & Benedictionem, so-
latio & doctrina adjuvit.

Sabbato decima nona Maji SS. My-
 steria se præsentate celebrari jussit, & ac-
 cepto Viatico in ferventissima Gratiarum
 actione expiravit. Sepultus est in Ec-
 clesia sua Cathedrali S. Salvatoris ante
 gradus, quibus ad Altare ascenditur, lo-
 co quo ipse præceperat. Luctus totius *Sæc. V.*
 populi ingens fuit, & postea sepulchrum *p. 681.*
 plurimis claruit miraculis, fidei calamo
 relatis ab Osberno Monacho, Sæculi se-
 quentis Scriptore, qui primus omnium
 S. Dunstani vitam literis consignavit.
 Ipsi S. Dunstano Literarum æque ac Di-
 sciplinæ Monasticæ in Anglia Restaura-
 tori complura Scripta tribuuntur; sed
 de paucis constat, ipso auctore in lucem
 Q 9 2 fuisse

Sæculum X. fuisse edita. Ecclesia diem qua obiit
 A.C. 989. ejusdem memoriæ sacram esse voluit.

Mart. Rom.
 19. Maji.

§. XIV.

S. Adalbertus Praga discedit.

Sup. Lib.
LVI. §. 56.
Vita n. II.
Sac. V. Act.
Ben. p. 853.

Anno sequente nongentesimo octogesimo nono S. Adalbertus Pragensis Romanam venit, Pontificem consulturus, quid sibi cum grege suo refractario agendum esset. Ex quo Episcopatum susceperat, omnibus bonum exemplum præbens cuncta solliciti & sancti Pastoris Officia impleverat. Ecclesiæ redivisus in quatuor partes divisus, ut Canones præcipiunt, primam ad reparandas & ornandas Ecclesias, secundam ad Canonicos suos, tertiam ad pauperes alendos, quartam ad suos usus impendit. In omnibus Festis eleemosinas largiter erogabat, & singulis diebus duodecim pauperes nutrebat. Lectus erat in palatio magnifice stratus; sed Episcopus in nuda humo aut super cilicium cubabat, tempus somni multo arctius noctis erat, quam propemodum totam orando transigebat. More monachorum silentium a Completorio usque ad Primam alterius diei servabat. Post Primam cunctos, qui peterent, ad conspectum admittebat, deinde laborabat suis manibus, vel sedens cum Capellanis suis sacram Scripturam legebat. Maxima erat captivorum &